



Torenklanken



De tweede versie van de Zaanbrug, gebouwd in 1926. Hier vond in de Tweede Wereldoorlog een sabotageactie plaats (zie artikel Jur Kingma pagina 3). WATERLANDS ARCHIEF WAT002002179

OPEN MONUMENTENDAG IN SEPTEMBER

door Lucie Koelemeijer

We gaan er weer tegenaan! De commissie die ieder jaar de Open Monumentendag inhoud geeft, is weer volop bezig. Op zaterdag 14 september a.s. staan verschillende activiteiten gepland in en rond de Beschuitstoren. Het thema van dit jaar is 'verbinding'.

Om alvast een tipje van de sluier op te lichten: de volgende activiteiten hebben wij in petto.

- Er is een expositie van objecten die in de loop der tijd door u ingebracht zijn.
- Kunstwerken van Frans Room en van de schilder Biesboer die ongeveer honderd jaar geleden in Wormer woonde, worden tentoongesteld.
- De archiefkamer wordt opengesteld en historische films worden getoond.
- Er is een boekenmarkt en de haute-couturekleding van de Wormerse couturier Peter Rozemeijer wordt geshowd (zie artikel op pagina 6).
- Op het voorplein zullen diverse optredens plaatsvinden.

Al met al een dag vol verrassingen. Noteert u alvast de datum in uw agenda: zaterdag 14 september 2024. Allen van harte welkom!

In dit nummer ook een artikel van Jur Kingma over sabotage aan de Zaanbrug in de Tweede Wereldoorlog. Dat artikel mochten we overnemen uit *Zaans Erfgoed*, waarvoor dank.

VAN HET BESTUUR

Ons Genootschap mag zich regelmatig verheugen op aandacht van de media, in het bijzonder *Dagblad Zaanstreek*. Zo publiceerde zij een artikel over ons advies over de straatnaamgeving in de Zaanndriehoek. Wij hadden de suggestie gedaan om aan te sluiten bij de naam van het Merckenrif zoals dit ook in het Zaanse woordenboek was opgenomen. Dus straks komt er ook Krommerif, Kerkerif en Rommelingsrif.

Films bekijken met QR-codes

Ook was er aandacht in de krant voor de informatiebordjes met QR-code bij de Beschuitstoren en 'De steen des aanstoots'. Deze code kun je scannen met je mobiele telefoon en dan krijg je een korte film over respectievelijk de Beschuitstoren en de steen te zien. Deze films, gemaakt door Studio Cameron, zijn ook te zien op ons YouTube-kanaal <https://www.youtube.com/@historisch-genootschapworme3727>

Neem vooral een kijkje!

Still uit *Een korte geschiedenis van de Bartelsluis en de steen des aanstoots*. PRODUCTIE STUDIO CAMERON



Tweede druk

Overigens is de verkoop van het boek *Het Koffertje van de Burgemeester* een succes. We hebben besloten tot een tweede druk. Te koop via uitgeverij-noord-holland.nl, boekhandel Stumpel Krommenie of De Poelboerderij in Wormer.

Correctie

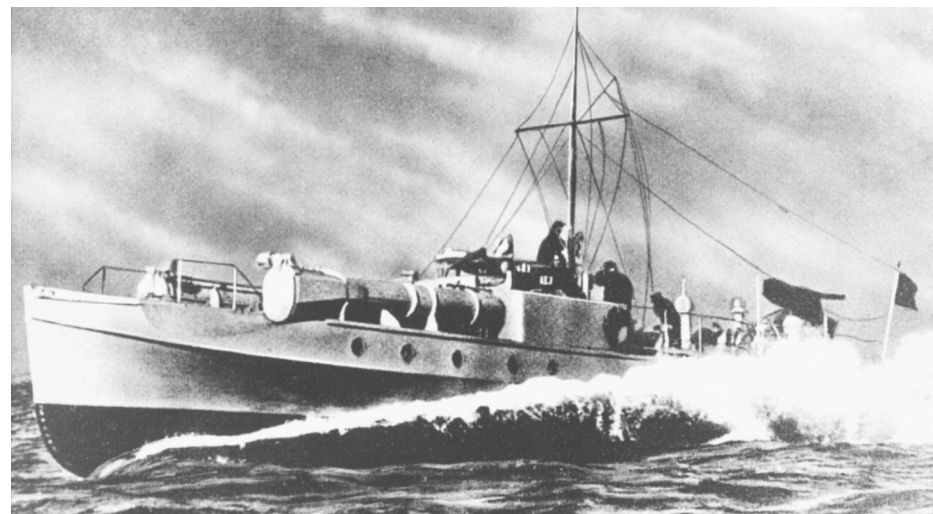
Op de voorpagina van *Torenklanken* 73 stond een foto van Kingma. Per abuis stond in het onderschrift vermeld 'Cees Kingma'. Dat moest natuurlijk zijn Klaas Kingma.

Zaans Erfgoed

Vereniging Zaans Erfgoed zet zich in voor behoud, bescherming en restauratie van roerend en onroerend erfgoed en het verbreiden van kennis hierover. Voor 22,50 per jaar wordt u lid en ontvangt u vier keer per jaar de uitgave *Zaans Erfgoed*. Een aanrader.

VERZET MAAKTE BRUG ONKLAAR door Jur Kingma

Duitse konvooicommandant dreigde met opblazen



Duitse Schnellboot op patrouille op de Noordzee, 1940-'44. BEELDBANK WO2/NIOD

Bijna had de commandant van een konvooi Duitse oorlogsschepen de Zaanbrug tussen Wormer en Wormerveer opgeblazen. Hij was woest omdat het verzet ervoor gezorgd had dat de brug niet meer openging en hem de doortocht naar Den Helder belemmerde. Hoe kwamen torpedoboten, die op zee werden ingezet, op de Zaan terecht?

Naarmate de Duitsers aan de verschillende fronten steeds verder werden teruggedrongen, werd de bezetting grimmiger. Het verzet ging zich beter organiseren. Op Dinsdag, 5 september 1944, had het verzet in Purmerend keien in de sluis gegooid, die daar door de Duitsers waren neergelegd voor het geval er een geallieerde invasie kwam. De sluis werd zo geblokkeerd voor zes Duitse marinevaartuigen – drie marinekotters en drie Schnellboote (torpedoboten) – die nu niet meer door

het Noordhollandsch Kanaal konden. De boten moesten nu via de Zaan naar het noorden om te kunnen ontsnappen naar Duitsland.

De Schnellboote konden zeer snel varen, wat ook hun bescherming was. Ze vormden een geducht wapen, dat vooral in het Engelse Kanaal en op het zuidelijke deel van de Noordzee werd ingezet om konvooien aan te vallen die langs de kusten voeren. En voor speciale operaties, zoals het aan land zetten van geheime agenten.

Na de invasie in Normandië raakten de Duitsers geleidelijk hun steunpunten aan de Kanaalkust kwijt. Op 4 en 5 september 1944 ontruimde de Kriegsmarine de Franse havenplaats Boulogne-sur-Mer. Een deel van de Schnellboote ging vandaar door Nederlandse binnenwateren naar Duitsland. Op de tocht naar huis waren ze veiliger op de binnen-

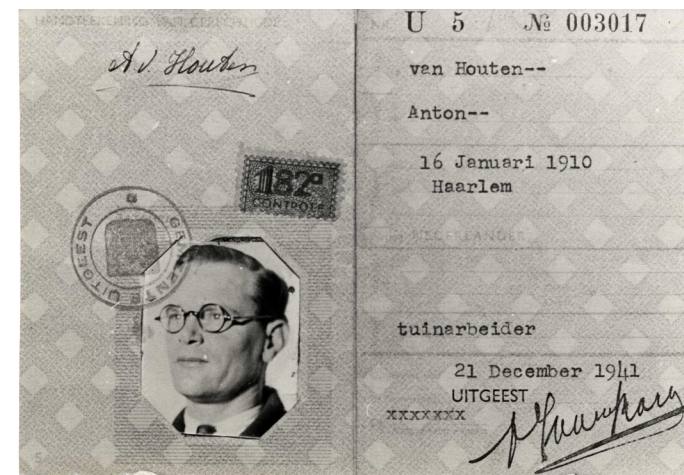


Verzetsman-badmeester Jan Kuijper repareerde, verkleed als monteur van Klinkenberg, de brug. WATERLANDS ARCHIEF

wateren dan op zee. Dit zal ook op 6 september 1944 tot de tocht naar het noorden over de Zaan hebben geleid. Het Zaanse verzet was gewaarschuwd dat er een konvooi met drie bewapende Duitse marinekotters en drie Schnellboote (de S-174, S-176 en S-177) aan kwam. Witte Ko (Jan Brasser), de gewestelijke commandant van het verzet, gaf opdracht het bewegingsmechanisme van de Zaanbrug onklaar te maken. Drie leden van het verzet, Jan Kuijper (Wormer), Jan Koomen (Wormer) en Anton van Houten (schuilnaam voor Mijndert 'Miek' van der Horst, Assendelft), vernielden in de nacht van

5 op 6 september 1944 de schakelaars van de elektromotoren van de Zaanbrug. Ook handbediening werd onmogelijk gemaakt en de mannen legden een staaf dynamiet tussen de kamwielen. De brug was een klein beetje opengezet, zodat ook het landverkeer geen gebruik van de brug kon maken. Toen de brug bij aankomst niet openging, meerde het Duitse konvooi aan bij de loswal van de Koninklijke Pellerij Mercurius v/h Gebr. Laan (nu Lassie Nederland bv) aan de Veerdijk in Wormer. Jagers van de RAF, via de radio gealarmeerd door het verzet, probeerden de schepen aan te vallen. Dat lukte niet. Ze werden verjaagd door het luchtdoelgeschut van de Duitse marinekotters. De Duitse commandant wilde de Zaanbrug opblazen, maar begreep al snel dat hij daar niets mee opschoot. Hij besloot om honderd inwoners van Wormerveer en Wormer in gijzeling te nemen. Als de brug niet voor vijf uur 's middags open was, zouden de executies beginnen, dreigde hij. De firma Klinkenberg kreeg opdracht van de Duitsers om de brug te herstellen. In overleg met het verzet zou de klus geklaard worden. Jan Kuijper repareerde, verkleed als monteur van Klinkenberg, en met hulp van een monteur van AEG, onder het toezicht van de Duitsers, de brug. Om half vijf was de klus geklaard. Op de Zaanweg in Wormerveer ter hoogte van

Vervalst persoonsbewijs van Anton van Houten, schuilnaam voor Mijndert 'Miek' van der Horst.
GAZ 27_00461



boekhandel Gorter hadden de Duitsers al tientallen mensen gegijzeld. Het konvooi kon voor vijf uur door de brug en meerde voor de nacht af bij Gerkens Olieraffinaderij in Wormer. De Duitse marinekotters keerden terug naar Amsterdam.

Nieuwe naam?

Voor de opening van de Prins Clausbrug was er veel discussie over de naam van de nieuwe brug. Er werd gedacht aan Hannie Schaftbrug, vernoemd naar de Haarlemse verzetsstrijdster die samen met Jan Bonekamp een aanslag had gepleegd op de collaborerende Zaandamse politiechef Willem Ragut. Maar ook de namen van Amerikaanse piloten die in de Tweede Wereldoorlog in de buurt van de brug waren gecrasht, werden genoemd. Het werd toch een lid van het Koninklijk Huis.⁴ De Zaanbrug tussen Wormer en Wormerveer heeft nooit een echte naam gehad. Misschien is het een idee om deze brug in de toekomst 'De brug van het Zaanse verzet' te noemen. Dan worden daarmee al die Zaanse verzetsstrijders als Jan Kuijper, Hannie Schaft, Walraven van Hall, Remmert Aten,

Jan Brasser, Andreas Ausems, Piet Bosboom, Jaap Buijs, Jan Eikema, George Jambroes, Hein op ten Velde en nog vele anderen herdacht.⁵ ■

BRONNEN

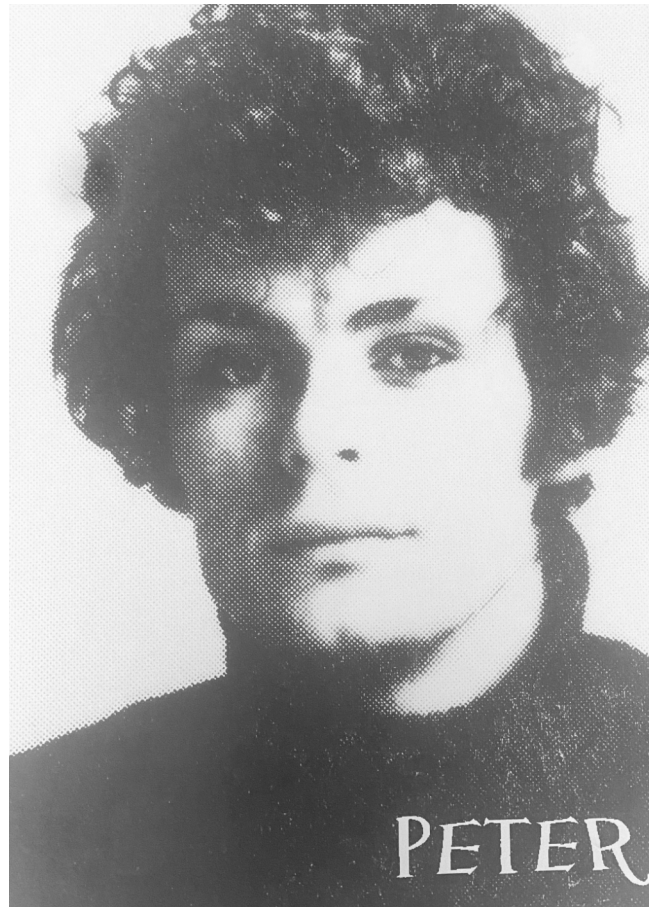
- Het verhaal is deels gebaseerd op het hoofdstuk 'Oorlogsjaren', geschreven door Jan Aafjes, Jur Kingma en Albert Boes in: *Zaankanter en het water* (Wormer 2007) 181-182.
- Werkgroep Kriegsmarine voor de nummers van de drie Schnellboote.

NOTEN

- ¹ <http://www.eerebegraafplaats.nl/JanKuijpergeheel.html#5>
- ² Cooper, Bryan, *The Battle of the Torpedoboats* (New York 1970) 11-32.
- ³ Voor dit onderdeel is mede gebruik gemaakt van het document: 'Het door het verzet onklaar maken van de Zaanbrug, 6 september 1944. De gevolgen hiervan en dreiging van represailles door de bezetter'. Opge maakt door de heer A. Kemp te Wormer ten behoeve van het Historisch Genootschap Wormer.
- ⁴ Roggeveen, Peter, *Tussen kant en wal. Bruggen en veren over de Zaan, toen en nu.* (Wormer, 2006) 15.
- ⁵ Schaap, Erik, *Vrijgevochten. Zaanse verzet in nationaal perspectief* (Wormer, 2008).

EEN COUTURIER UIT WORMER

door Lucie Koelemeijer | Beeld collectie Gerard Rozemeijer



Modeontwerper
Peter Rozemeijer
omstreeks 1970.

Een gewone jongen uit de Mariastraat in Wormer. Nou ja, gewoon. Als klein kind hield hij er al erg van om zich op te maken, lipstick en nagellak te gebruiken. Hij werd couturier, en niet een van de minsten. Zijn naam is Peter Rozemeijer.

Het Historisch Genootschap Wormer heeft een aantal exemplaren van zijn haute couture in bewaring die op de

komende Open Monumentendag in september getoond worden. Om meer te weten over Peter ga ik in gesprek met zijn jongere broer Gerard Rozemeijer. 'Peter en ik schelen twee jaar', vertelt Gerard. 'Ons katholieke gezin bestond uit vader, moeder en zes kinderen: Antoon, Gre, Tinus, Henk, Peter en Gerard. Peter was van 1947, ik van 1949. We speelden met de andere kinderen uit

de straat altijd buiten: voetballen, knikkeren en opschuildertje. Terugdenkend aan Peter realiseer ik mij nu dat hij daar nooit aan mee deed. Hij was gewoon met andere dingen bezig en dat was verder geen probleem. Hij week af van de anderen maar dat leidde niet tot pesterijen. Hij was wie hij was, mede omdat mijn ouders zeer ruimdenkend waren'.

Eigen weg

Peter ging zijn eigen weg. Na de lagere school bezocht hij de IVIO-school, een Instituut voor Individuele Ontwikkeling, in Zaandam. Grondlegger van deze onderwijsvorm was Philip Kohnstamm, pedagoog en natuurkundige. In plaats van klassikaal onderwijs streefde hij naar individuele cursussen ingericht volgens het takensysteem van het Daltononder-

Modeshow van Rozemeijer bij de opening van de metro in Amsterdam, 14 oktober 1979.

wijs. De nadruk werd daarbij gelegd op de individuele ontplooiing, keuzevrijheid voor de leerling, samenwerking met andere leerlingen en ontwikkelen van zelfstandigheid. In juni 1962, zestien jaar oud, heeft Peter 'met gunstig gevolg' het examen afgelegd voor Handvaardigheid. Hij hield van mooi gemaakte kleding. Deze belangstelling hand tot gevolg dat hij van 1963 tot 1965 de Vakschool voor Kleermakers in Amsterdam bezocht en ook deze opleiding met succes afrondde. Na die periode verhuisde Peter op achttienjarige leeftijd naar Amsterdam om zich volledig op zijn werk te storten: het ontwerpen en maken van excentrieke kleding.

Gerard: 'Mijn zus Gre werkte in Amsterdam en samen gingen zij iedere dag met de trein uit Wormerveer naar de stad. Ik weet nog dat mijn zus daar niet altijd blij mee was, omdat Peter nogal 'opvallend' was. Ongetwijfeld geneerde zij zich voor haar broer.'





Modeshow van Rozemeijer in het Nederlands Kostuummuseum, lente 1980.

wereld waarin hij terechtgekomen was. In de kleedkamer verkleedden modellen zich open en bloot om de volgende creatie aan te trekken voordat ze de catwalk opgingen. Toch een heel andere wereld dan dat hij gewend was. Waarschijnlijk wilde hij ook met eigen ogen zien waar zijn zoon nou eigenlijk allemaal mee bezig was. Samen met mijn moeder had hij wel zorgen om Peter. Er werd niet openlijk over zijn 'homo zijn' gepraat, wat ze ondertussen wel vermoedden, maar in het echtelijk bed werd er druk met elkaar gefluisterd. Een lastige tijd voor mijn ouders. Daar kwam bij dat de Rooms-Katholieke Kerk homoseksueel gedrag als een grote zonde beschouwde.'

Eigen klantenbestand

Al gauw bouwde Peter een eigen klantenbestand op. Men kwam af op zijn opmerkelijke, tijdloze en door al het handwerk verre van goedkope kleding. Felle primaire kleuren, zwart-wit contrasten, geometrische vlakverdeling afgewisseld met chaotisch aandoende vormen over het vlak verdeeld. 'Kleding is een gevoel omgezet in materiaal en kleur', vond de couturier. In de jaren zestig had Peter kennisgemaakt met de echtgenote van Gerrit Rietveld junior en via haar leerde hij het meubilair van De Stijl kennen met zijn kenmerkende rode, gele en blauwe vlakken. Dit zou een steeds terugkerende inspiratiebron blijken. Daarnaast maakte hij creaties die verwantschap toonden met werk van Mondriaan, Joan Miró, Paul Klee en Wassily Kandinsky. Op 14 oktober 1979 verzorgde hij een modeshow bij de opening van de Amsterdamse metro.

Zijn eerste werkervaring deed Peter op in de Rotterdamse Snijzaal, de plek waar onder andere patronen geknipt werden. Vanaf dat moment ontwierp en vervaardigde hij kleding voor een eigen klantenkring. In 1975 opende hij zijn eerste winkel in de Tweede Egelantiersdwarsstraat in Amsterdam en een paar jaar later op het Singel waardoor hij zijn klantenkring behoorlijk uitbreidde. Van zijn eerste show hield hij het thuisfront in Wormer op de hoogte:

'Dag allemaal. Moe nog gefeliciteerd met je verjaardag. Ik had graag willen komen maar het was te druk in verband met de show. Zal het leuk vinden als jullie kwamen. Ik show ook zelf. Vreselijk drukke toestand om alles te regelen maar hoop maar dat het goed wordt. Was onverwacht dit gebeuren maar vind het heel leuk om te doen. Princes Beatrix is er ook, het is dus een cocktailparty en ik doe een show van een half uur. Het begint om acht uur 's avonds of als jullie niet willen vinden Gerard en Loes het misschien wel leuk, in ieder geval ná de show. Ik denk zondag kom ik even langs. Beste en tot kijk, Peter.'

Gerard: 'Mijn vader is ernaartoe gegaan. Die vond dit soort dingen wel interessant. Hij keek zijn ogen uit, de totaal andere

Doordat zijn basismodellen nooit strak of getailleerd waren, maar altijd wijd en bijna slobberig, vormde zich alras een 'fanclub' van kunstminnende (oudere) dames en heren, die zijn kleren beschouwden als kunstwerk.

Aids

In de jaren tachtig kwamen uit Amerika allerlei onrustzaaiende berichten. Een nieuwe dodelijke epidemie trof vooral de groep homofiele mensen. Aids sloeg toe.

Een vaccin bestond er nog niet. Ondanks alle voorspoed in zijn werk sloeg ook bij Peter het noodlot toe. Hij belandde in het AMC en de familie werd ingelicht over de ernst van de situatie. Gerard: 'Ik had gehoord dat mijn vader naar het ziekenhuis ging, met de bus naar het station. Ik ben op mijn fiets gesprongen en langs de weg gaan staan om de bus tegen te houden. Ik wilde met mijn vader mee. Een gesprek met de arts vond plaats, maar er niet duidelijk werd gezegd

Peter Rozemeijer maakt jurken als schilderijen

Het is een ware verademing als je ziet dat mooie kleding niet altijd mode-kleding hoeft te zijn. In zijn pandje aan het Singel in Amsterdam, dat een combinatie is van winkel en werkplaats, maakt Peter Rozemeijer zijn kunst-jurken en jassen, wars van geldende mode-regels voor rok-lengten, broeken die dit jaar „in“ zouden zijn en kleuren die het modebeeld van deze zomer zouden moeten bepalen.

Gelnspireerd door voor-oorlogse avant-gardisten als Sonia Delauney, Patou en Mondriaan, lijkt het wel of Peter Rozemeijer van prachtige lapjes zijde, wol en katoen legpuzzels heeft gemaakt, dan als ze aan elkaar gestikt zijn, ook draagbaar blijken te zijn.

„Ik ga er vanuit dat mijn kleren voor iedereen draagbaar moeten zijn en daarbij ook comfortabel moeten zitten“, zegt hij. En dat zijn ze, volgens mij. Het misschien enigszins monotone van zijn modellen, (wijde mouwen, vanuit de schouder gerimpelde jurken met steekzakken) heft Peter op door de prachtige mondriaanachtige figuren van diverse stoffen waaruit deze jurken en jassen zijn opgebouwd.

„Ik ben niet iemand die 's morgens met een gastomijnd idee een jurk of jas gaat zitten maken, ik ben in een bepaalde bui, kies daar de stoffen en kleuren bij, en ga dan aan de slag. Die jurken daarin het rek met al die grijze kleuren heb ik gemaakt toen het de hele week maar bleef regenen, ik kon toen tegen het depressieve gevoel dat die regen bij me opriep opboksen, vandaar dat grijs. Nu gaat het weer prima, vandaar dat geel en blauw er tussen“.

Omdat al zijn kleren enkele stuks zijn, en allemaal verschillend, zijn ze natuurlijk niet bepaald goedkoop. De prijzen variëren van 250 tot zo'n 1000 gulden voor een jas of jurk.

Wel is het zo, dat ze niet alleen voor iedere gelegenheid bijzonder geschikt zijn, maar je kunt er ook rustig jaren en jaren in rond blijven lopen. Je jurk of jas blijft net als een mooi schilderij zijn waarde behouden.

Danny van Dillen

Twee Rozemeijer-ontwerpen. De kleur moet er bijgedacht, maar de Mondriaanachtige lijnen komen er goed in uit.

Artikel in *De Waarheid*, 7 juni 1982.

wat de oorzaak was van de 'levens-bedreigende situatie'. Toen ook de arts naar buiten was gegaan heb ik hem op de man af gevraagd of het misschien aids was. "Dat zou best eens kunnen", was zijn antwoord. Kort daarop kregen we de mededeling dat Peter met het aidsvirus was besmet.'

Op 29 december 1987 is Peter overleden, veertig jaar oud. Een korte plechtigheid vond plaats in de Maria Magdalenakerk. Naar eigen wens werd hij begraven op de algemene begraafplaats in Wormer. Een bonte verzameling mensen, die allen in zijn kleding vanuit heel Nederland waren gekomen, schaarde zich rondom het graf om de laatste eer te bewijzen. ■



Modeontwerper Peter Rozemeijer in het woonhuis van de fotografe, Spuistraat 125a, Amsterdam, ca. 1975. STADSARCHIEF AMSTERDAM

Peter Rozemeijer exposeerde in de loop der jaren in diverse musea, waaronder het Haags Gemeentemuseum. HET PAROOL 20 MEI 1987

HAAGS GEMEENTEMUSEUM	
	Stadhouderslaan 41, tel. 070 - 514181
t/m 24 mei	Meiji, Japanse kunst in beweging 1868-1912
t/m 24 mei	Violoncello, prenten van de muziekafdeling
t/m 31 mei	Erik de Nie, recente aquarellen
t/m 8 juni	1000 Jaar Arabische calligrafie en kunsten
t/m 21 juni	Peter Rozemeijer, klederkunst in kleur
t/m 28 juni	Daniel Dezeuze, Hout, dik en dun 1967-1983
t/m 23 aug.	Niele Toroni, Omaggio 1987, muurschild.
Openingstijden di t/m vr 10 - 17 uur, za/zo/feestd. 12 - 17 uur	

Mevrouw Jo Verkerk uit Heemskerk was een bezitster van de creaties van Peter Rozemeijer. Haar schoondochter Marjet tipte daarover de van oorsprong Wormerse Han Floor-Butter die de werken bij het Historisch Genootschap bezorgde. Jo ging vaak naar Amsterdam toentertijd. Waarschijnlijk heeft zij Peter via haar zoon leren kennen. Dol op mooie kleding zocht ze hem regelmatig op in zijn winkel. Zijn creaties heeft zij altijd met flair gedragen. Tot op het laatst is zij bevriend gebleven met Peter en bezocht zij hem ook regelmatig in zijn laatste periode in het ziekenhuis.

SCHENKINGEN van de redactie



Woonhuis van Simon Butter aan Dorpsstraat nr. 5 (voorheen 141). Op 4 september 1911 kocht Simon Butter het huis op nummer 141 met een aantal voorwaarden. Een belangrijke voorwaarde was dat de verkoper, Pieter Keet, in het huis mocht blijven wonen en dat Simon Butter hem kost, inwoning en verzorging zou verstrekken. Pieter Keet was toen bijna 88 jaar oud.

FOTO SCHENKING FAMILIE BUTTER.

- Van Gerrit Meijs, Wormer, een aantal oudere jaarboeken.
- Van Henk de Wit, Wormerveer, een aantal oudere jaarboeken; een aantal foto's; boek *Van Gelder 150 jaar* en een aantal krantenknipsels.
- Van Jaap Klomp, Wormerveer, een door hem samengesteld boekje over de Zaanbrug in 2024 en... wat voorafging.
- Van de familie Butter, Wormer, een aantal boeken over de Zaanstreek en familiefoto's
- Van Freek Ackerman, Een aflevering van het tijdschrift *Brand & Brandweer*, 2e jaargang, nummer 6, met een artikel over de brand bij de Mooriaan in 1978, voorts een aantal foto's van werkzaamheden aan de schoeiing van de Veerdijk in 1978.

Alle schenkers hartelijk dank. Geschonken foto's en dia's zullen door onze fotowerkgroep worden gescand en ingevoerd in de beeldbank van het Waterlands Archief en daarna in beheer worden overgedragen aan dit archief. De overige objecten zullen wij goed bewaren en eventueel gebruiken. ■

AGENDA 2024

- **Zaterdag 14 september 2024**
Open Monumentendag
Locatie: Beschuitstoren, Dorpsstraat 125, Wormer
- **November 2024**
Genootschapsdag, presentatie Jaarboek 2024

Gaat u verhuizen? Of heeft u een ander e-mailadres? Laat het ons weten!

Schriftelijk: Historisch Genootschap Wormer p/a De Lindeboom 22,
1531 PM Wormer. E-mail: secretaris@genootschapwormer.nl

COLOFON

Torenklanken is een kwartaaluitgave van het Historisch Genootschap Wormer.
Een lidmaatschap kost € 20,00 per jaar.

Redactie

Frans Koelemeijer (eindredactie), Lucie Koelemeijer, Jos Lap,
Wietske van Soest (opmaak)
Redactieadres: Dorpsstraat 176, 1531 HR Wormer
E-mail: torenklanken@genootschapwormer.nl

Coördinatie bezorging

Agnes van der Weide

Bestuur

Peter Roos, voorzitter
Arthur van Haarlem, secretaris
Marc van der Hout, penningmeester
Marc Grandiek
Nico Koelemeijer
Albert Stol

Jaarboek

Redactie: René van Maanen, Els Mak,
Nico Koelemeijer, Dick Pranger
E-mail: jaarboek@genootschapwormer.nl

Archief

Harma Baak

Fotowerkgroep

Carla Koetsier, Rita van de Wiel,
Henk Wijngaards

Expositiecommissie

Marc Grandiek, Frans Koelemeijer, Joke van der Stok

Commissie Open Monumentendag

Frans Koelemeijer, Lucie Koelemeijer, Albert Stol,
Henk Wijngaards

Historisch Genootschap Wormer

De Lindeboom 22, 1531 PM Wormer, 075-8880279
Opgericht: 14 december 2005
KvK-nummer: 34242956
Rabobank: IBAN NL43 RABO 0114 5401 79
E-mail: secretaris@genootschapwormer.nl
Website: www.genootschapwormer.nl
Facebook: Historisch Genootschap Wormer

